

PÁN
MASTERS

Je mocný, starší
a je to môj šéf...
Vražedná kombinácia.

T L SWAN

metafora

PÁN
MASTERS

T L SWAN

TL SWAN PÁN MASTERS

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 399. publikáciu.

Titul *Mr. Masters*, vydaný vydavateľstvom Arndell Books v roku 2024,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková, Lubica Juricová
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 464
Tlač Tisk Centrum s.r.o.

Originally published in the English language by Arndell Books under the title *Mr. Masters*.
TL Swan asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © TL Swan 2026
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Jarmila Debrecká, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-253-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-252-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-251-2 (print)

POĎAKOVANIE

Neexistujú dostatočne vrúcne slová,
ktorými by som mohla poďakovať svojmu úžasnému tímu.
Nepíšem knihy sama, mám za sebou celú armádu.
Tú najlepšiu armádu na svete.

Kellie, najúžasnejšia procesná asistentka na Zemi.
Si famózna a ja ti ďakujem
za všetko, čo pre mňa robíš.

Mojim skvelým beta čitateľkám: mame,
Vicki, Am, Rachel, Nicole,
Lise K., Lise D., Nadie a Charlotte.
Ďakujem vám, musíte si toho so mnou toľko vytrpieť
a nikdy sa nesťažujete... Ani keď musíte
čakať celú večnosť na ďalšiu kapitolu.
Nikdy nepochopím, ako je možné, že ste mi vstúpili do života
a ja vás môžem nazývať svojimi kamarátkami.
Vic, pomáhaš mi zlepšovať sa
a ja si tvoje priateľstvo naozaj veľmi vážim.
Mojim motivovaným darebákom – vy viete, ktorí ste to –,
neskutočne vás milujem.
Môjmu PR tímu vo vydavateľstve Forward.
Ďakujem za všetko, čo robíte.
Mojim dievčatám zo Swan Squad. Mám pocit,
že kým vás mám na svojej strane,

tak dokážem čokoľvek. Vďaka, že ma každý deň rozosmievate.
A tiež môjmu nádhernému manželovi a trom deťom.
Vy ste mojím zmyslom...

Mojim čitateľom

Bez vašej podpory by som nemala šancu žiť svoj sen.
Nikdy vám nebudem schopná dostatočne poďakovať
za vašu
neochvejnú podporu.
Napriek tomu sa o to pokúsim. Z celého srdca vám ďakujem
a myslím to naozaj vážne.

Dúfam, že si pána Mastersa zamilujete tak ako ja.
Tento muž má v mojom srdci zvláštne miesto a mne je ctou,
že som bola obdarená jeho príbehom.

Tee

VĎAČNOST

*Schopnosť byť vďačný;
to je ochota prejavíť uznanie a oplatiť láskavosť.*

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej štyridsaťšesť písmen mi zmenilo život.*

*V týchto štyridsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.*

*Keď si budete najbližšie hovoriť abecedu,
spomeňte si na jej moc.*

Ja to robím každý deň.

POZNÁMKA AUTORKY

Na tomto mieste musím niečo vysvetliť.
Každý, kto pozná moje knihy a spôsob, akým píšem, vie, že
nenechávam nič nedotiahnuté.
Ak ste čítali dielo *Find Me Alastar* (moju divadelnú hru),
musím vás varovať, že o Emerson a Alastarovi je v tejto knihe
len letmá zmienka.

Prečo?

Pretože bolo úplne nemožné rozviesť ich príbeh,
a pritom doň nezačleniť žiadne spojery pre budúcich čitateľov.
Prezradím vám však jedno tajomstvo.
Môžem potvrdiť, že v sérii *Alastar* vyjde druhá kniha

SAVE ME ALASTAR

Neviem, kedy túto knihu napíšem, ale už presne viem, o čom bude.
Ich príbeh je príliš nádherný, než aby sa len tak skončil.
Zostaňte so mnou.

PROLÓG

Julian Masters

ALINA MASTERSOVÁ

1984 – 2013

Manželka a milovaná matka.

Teraz je už v rukách božích.

Žiaľ. Ničiteľ života.

Zlodej radosti, nádeje a zmyslu každej existencie.

Niektoré dni sa dajú ako-tak zniesť. Počas tých ďalších sa sotva dokážem nadýchnuť. Dusím sa vo svete ľútosti, kde zdravý rozum nemá žiadny význam.

Nikdy neviem, kedy tieto dni prídu. Viem len to, že vtedy hneď po prebudení cítim tiesnivý pocit na hrudi a potrebu utiecť. Túžbu byť kdekoľvek inde než tu, kde sa musím pasovať s týmto životom.

So svojím životom.

S naším životom.

Zatiaľ čo ty si z neho odišla.

Vzdialený hukot kosačky na trávu ma vráti do prítomnosti a zrak mi padne na správcu cintorína. Sústredene kľučkuje medzi náhrobkami a dáva si pozor, aby do žiadneho nenarazil alebo ho neponičil, keď prechádza okolo. Stmieva sa a začína to tu zahaľovať večerná hmla.

Často sem chodím premýšľať. Snažím sa vnímať svoje pocity.

Nedokážem o tom s nikým hovoriť. Neviem vyjadriť, čo skutočne cítim. Chcel by som vedieť prečo.

Prečo si nám to urobila?

Zatnem čelust' a uprene hľadím na náhrobný kameň svojej zosnulej manželky.

Mohli sme mať všetko na svete... ale nemali sme.

Skloním sa, zotriem z jej mena prach a upravím ružové ľalie, ktoré som pred chvíľou vložil do vázy. Dotknem sa jej tváre na malej oválnej podobi-zni. Hľadá na mňa bez akéhokoľvek náznaku emócií.

Ustúpim o krok a strčím si ruky do vreciek svojho čierneho kabáta.

Mohol by som tu stáť a civieť na ten náhrobok celý deň – niekedy to aj zvyknem robiť –, ale dnes sa len otočím a bez jediného obzretia zamierim k svojmu autu.

K svojmu porsche.

Jasné, mám peniaze a dve deti, ktoré ma milujú. Som na vrchole svojho profesionálneho života – pracujem ako sudca. Mám všetky predpokla- dy na to, aby som bol šťastný. Lenže nie som.

Sotva prežívam, meliem z posledného.

Nastavujem svetu falošnú tvár. Masku.

A zatiaľ vo svojom vnútri zomieram.

* * *

O polhodinu neskôr dorazím k budove Madison's – na svoju terapiu.

Vždy odtiaľto odchádzam uvoľnený.

Nemusím rozprávať, nemusím myslieť, nemusím nič cítiť.

Automaticky prejdem hlavnými dverami.

„Dobré popoludnie, pán Smith,“ usmeje sa recepčná Hayley. „Vaša izba je už pripravená.“

„Ďakujem.“ Zamračím sa. Mám dojem, že dnes budem potrebovať niečo špeciálne. Niečo, čo mi pomôže zbaviť sa úzkosti.

Nejaké rozptýlenie.

„Dnes si zoberiem ešte niekoho ďalšieho, Hayley.“

„Iste, pane. Máte na mysli niekoho konkrétneho?“

Zvraším čelo a chvíľku premýšľam, aby som sa rozhodol správne. „Hm, Hannah.“

„Takže Hannah a Belinda?“

„Áno.“

„Žiadny problém, pane. Urobte si pohodlie a hneď budú pri vás.“

Vyveziem sa výťahom do exkluzívneho podkrovia. Tam si nalejem pohár škótskej whisky a vyzriem z okna s dymovým sklom, za ktorým sa rozprestiera Londýn.

Keď za sebou začujem buchnutie dverí, otočím sa.

Stoja predo mnou Hannah s Belindou. Obe sa usmievajú.

Belinda má dlhé svetlé vlasy, zatiaľ čo Hannah je brunetka. Obe sú mladé a krásne.

„Dobrý deň, pán Smith,“ pozdravia ma jednohlasne.

Napijem sa škótskej a popritom ich hltám očami.

„Kde by ste nás rád, pane?“

Rozopnem si opasok. „Na kolenách.“

1

Brielle

Colná kontrola postupuje absurdne pomalým tempom. Pred nami schmatnú akéhosi chlapa a odvádzajú ho do kancelárie. Z konca radu, kde stojím, to celé vyzerá veľmi podozrivo. „Čo si myslíš, že vyviedol?“ zašepkám a nahaňujem krk, aby som na ten rozruch pred nami lepšie videla.

„Neviem, pravdepodobne nejakú hlúposť,“ odvetí Emerson. Rad sa teraz pohybuje trochu rýchlejšie a my sa posúvame bližšie k pultu.

Práve sme dorazili do Londýna, kde sa nám začína ročný *sabatical*. Ja budem počas neho pracovať ako opatrovatelka pre jednu sudkyňu, zatiaľ čo Emerson, moja najlepšia kamarátka, si našla miesto u dražiteľa umenia. Na jednej strane ma to desí, ale na druhej strane sa veľmi teším.

„Kiežby sme prišli o týždeň skôr, aby sme mohli stráviť viac času spolu,“ povzdychne si Emerson.

„Áno, ja viem, ale keď tá sudkyňa vraj potrebuje, aby som nastúpila už tento týždeň, pretože ten nasledujúci bude odcestovaná. Dovtedy si musím zvyknúť na denný režim detí.“

„Kto nechá svoje deti tri dni samotné s úplne cudzím človekom?“ zachmúri sa Em znechutene.

Pokrčím plecami. „Zdá sa, že moja nová šéfka.“

„No, aspoň za tebou budúci týždeň môžem prísť a prespať u vás. To je jediné plus.“

V rámci svojej pracovnej pozície budem mať v dome vlastnú izbu, takže si nemusím robiť starosti s ubytovaním. Chúďa Emerson však bude bývať s dvoma cudzími ľuďmi. Je z toho na prášky.

„Áno, ale dostanem ťa tam potajomky,“ zdôrazním. „Nechcem, aby to vyzeralo, že tam usporadúvame nejakú párty alebo také niečo.“

Rozhliadnem sa po letisku. Panuje tu čulý ruch a zhon a ja sa už teraz cítim byť plná života. S Emerson nás sem neprivedla len túžba po cestovaní.

Emerson sa snaží nájsť nový zmysel života a ja utekám pred svojou deštruktívnou minulosťou. Bola som totiž zamilovaná do neverného kreténa.

Skutočne som ho milovala. Lenže on nemiloval mňa. Alebo aspoň nie dostatočne.

Keby mu na mne aspoň trochu záležalo, nestrkal by ho tam, kam nemá, a ja by som teraz nestála na letisku Heathrow s pocitom, že budem zvracať.

Pozriem sa na seba a uhladím si pokrčené šaty. „Mali by ma tu vyzdvihnúť. Vyzerám ako človek?“

Emerson si ma prezrie od hlavy po päty a venuje mi poriadne široký úsmev. „Vyzeráš presne tak, ako by dvadsaťpäťročná opatrovatelka z Austrálie mala vyzeráť.“

Zahryznem si do pery v snahe potlačiť prihlúply úsmev. To bola dobrá odpoveď.

„Ako sa tá tvoja šéfka volá?“ spýta sa.

Zašmátram v taške po mobile a začnem si prezerat' doručené e-maily, kým nenájdem ten od agentúry pre opatrovatelky. „Pani Julian Mastersová.“

Emerson prikývne. „A čo je to vlastne zač? Viem, že si mi to už hovorila, ale ja som to zasa zabudla.“

„Je sudkyňou Najvyššieho súdu. Pred piatimi rokmi odovdela.“

„Čo sa stalo jej manželovi?“

„Neviem, ale podľa všetkého je celkom zámožná.“ Pokrčím plecami. „Dve deti, slušne vychované.“

„To znie dobre.“

„To dúfam. Snáď sa im budem páčiť.“

„Určite áno.“ Rad sa posunul. „Tento víkend si však stopercentne niekam vyrazíme, dobre?“

„Jasné,“ prikývne. „Čo budeš robiť dovtedy?“

Emerson pokrčí plecami. „Rozhliadnem sa tu, pozriem si nejaké pamiatky. Začínam v pondelok a dnes je ešte len štvrtok.“ Zamračí sa a prebodne ma pohľadom. „Naozaj budeš môcť cez víkendy chodiť von?“

„Áno,“ odsekne otrávene. „Už som ti tisíckrát hovorila, že si v sobotu večer vyrazíme.“

Emerson nervózne prikývne. Zdá sa, že je možno nervóznejšia než ja, no ja sa aspoň snažím hrať na hrdinku. „Už si si vybavila ten mobil?“ spýtam sa.

„Nie, ešte nie. Zajtra pôjdem vypátrať nejaký obchod s mobilmi, aby som ti mohla brnknúť.“

„Fajn.“

Privolajú si nás dopredu a my po polhodine čakania konečne vstúpime do priletovej haly medzinárodného letiska Heathrow.

„Vidíš niekde naše mená?“ zašepká Emerson, zatiaľ čo sa obe rozhliadame na všetky strany.

„Nie.“

„Do čerta, nikto nás tu nevyzdvihne. Aké typické.“ Rýchlo sa jej zmocňuje panika.

„Upokoj sa, určite tu budú,“ zamumlem.

„Čo keď sa nikto neukáže?“

Nadvihnem obočie a chvíľku tú možnosť zvažujem. „No, neviem ako teba, ale mňa v tom prípade z toho asi porazí.“

Emerson sa pozrie ponad moje plece. „Pozri sa, tamto je tvoje meno. Asi poslala šoféra.“

Otočím sa a všimnem si vysokého, statného muža v tmavomodrom obleku, ktorý drží cedulu s nápisom Brielle Johnstonová. Prinútim sa k úsmevu a nesmelo na neho zamávam, pričom cítim, ako sa mi v žalúdku ako prílivová vlna rozlieva úzkosť.

Pristúpi k nám a usmeje sa na mňa. „Brielle?“

Má hlboký, autoritatívny hlas. „Áno, to som ja,“ vydýchnem.

Natiahne ku mne ruku. „Julian Masters.“

Čože?

Vyvalím oči.

Chlap?

Zdvihne obočie.

„Ehm, no, ja... ja som Brielle,“ vykokcem zo seba a tiež natiahnem ruku. „A toto je moja kamarátka Emerson, ktorá cestuje so mnou.“ Potrasie si so mnou rukou a mne sa rozbúcha srdce.

Po tvári mu preletí náznak úsmevu, ktorý však rýchlo zakryje. „Rád vás spoznávam.“ Otočí sa k Emerson a tiež jej podá ruku. „Ako sa máte?“

Strelím pohľadom po Emerson, ktorej to celé evidentne pripadá ohromne zábavné. Zazubí sa od ucha k uchu. „Dobrý deň.“

„Čakala som, že budete žena,“ šepnem.

Zvraští čelo. „Pokiaľ viem, tak som po všetkých stránkach muž.“ Uprene sa mi zadíva do očí.

Prečo som to len vyslovila nahlas? *Ach, bože, prestaň už radšej hovoriť.*

Toto je dosť trápna situácia.

Chcem ísť domov. Toto bol naozaj asi hlúpy nápad.

„Počkám na vás tamto.“ Mávne rukou smerom k rohu a vzápätí sa tam vyberie. S očami plnými hrôzy sa obrátim k Emerson, ktorá sa zachichoce a vyslúži si tým odo mňa poriadny štuchanec.

„No to ma podrž. Takže je to chlap. Do čerta,“ zašepkám rozhnevane.

„To vidím,“ zaškerí sa a nespúšťa z neho zrak.

„Prepáčte, pán Masters?!“ zavolám na neho.

Otočí sa. „Áno?“

Keď sa na nás zahľadí, obe zrazu zvažnieme. „My... my si len odskočíme na toalety,“ vykokcem nervózne.

S jediným odmeraným prikývnutím mávne rukou doprava. Keď zdvihneme pohľad, všimneme si značku toaliet. Schmatnem Emerson

za rameno a odtiahnem ju na záchod. „Ja pre žiadneho strojeného starého chlapa pracovať nebudem!“ vykokcem, sotva vrazíme do dverí.

„Bude to v pohode. No kde sa stala chyba?“

Vytiahnem mobil a rýchlo si prebehnem e-maily. Vedela som to. „Tu sa píše o žene. Vedela som, že sa tam písalo o žene.“

„Nie je zasa až taký starý!“ zakričí Emerson zo svojej kabínky. „Pravdupovediac, radšej by som pracovala pre chlapa ako pre ženskú.“

„Vieš ty čo, Emerson? Toto je debilný nápad. Ako si ma na niečo takéto vlastne vôbec prehovorila?“

S úsmevom vyjde z kabínky a umyje si ruky. „Veď je to jedno. Aj tak sa s ním sotva uvidíš a cez víkendy, keď bude doma, nepracuješ.“ Očividne sa ma snaží upokojiť. „Prestaň fňukať.“

Vraj prestaň fňukať.

Mám dojem, že mi musí z uší vychádzať para. „Ja ťa zabijem. Ja ťa, do čerta, zabijem.“

Emerson si zahryzne do pery, aby sa jej na tvári neobjavil ďalší úškrn. „Počúvaj, tak u neho jednoducho zostaň, kým ti nezoznenieme niečo iné. Zajtra si vybavím miestne mobilné číslo a môžeme ti začať hľadať prácu niekde inde,“ utešuje ma. „Okrem toho... po teba aspoň niekto prišiel. Na mňa všetci úplne kašľú.“

Vložím si hlavu do dlaní a pokúšam sa upokojiť svoj dych. „Toto je katastrofa, Em,“ zašepkám. Všetky obavy, ktoré som mala z tejto cesty, akoby sa zrazu začali meniť na skutočnosť. Cítim sa úplne mimo svojej komfortnej zóny.

„Bude to len jeden týždeň... maximálne.“

Zdvihnem k nej vydesené oči a prikývnm.

„V pohode?“ usmeje sa a privinie si ma k sebe.

„V pohode.“ Ešte raz mrknem do zrkadla, upravím si vlasy a uhľadím šaty. Som celá vykoľajená.

Vydeme z toaliet a postavíme sa vedľa pána Mastersa. Je to takmer štyridsiatnik, perfektne oblečený a svojím spôsobom príťažlivý. Tmavé vlasy má miestami pretkané šedinami.